

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΑΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

Ὅς συνεργάται δεκτοὶ πάντες
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτόνισμα παντὸς ἔθνους,
προκληρωταί.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΑΤΑ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15.
Πόλῃσις εἰς τὰ κίβνια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τέμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10.
Ἐξωτερικῶν πράγμα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ῥόμβης, ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ ἀριθ. 9. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτέρ. δρ. 8, — Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ὁ φανὸς τοῦ Διογένηος (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Φαναίου. — Ἡ ἀνθρωπολογία ὑπὸ Ἀνδρ. Ἀρβανίτου. — Ἡ δάκρυ ὑπὸ Δ. Α. Ἀχόλου. — Ἀσπρο γαστέρι (ποίημα) ὑπὸ Λουκίας Τσρώνη. — Δι παραδόξοι περιπέτειαι Ἰνὸς Ῥώσσου σοφοῦ (συνέχεια μετ' εἰκόνων) (μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Ἡ 20ῃ Μαρτίου (σύγχρονος ἠθογραφία) ὑπὸ Κ. Πατακιά. — Ἡ βοσκοπούλα (ποίημα) ὑπὸ Ι. Γιαννίου. — Διήγηματα καὶ λύσεις. — Ἐπιστημονικὸν παύγιον. — Ἀλλήλογραφία. — Ἀγγελία.

Ο ΦΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

« Ἀνθρώπων ζητῶ ! » ἦτο ἡ περιώνυμος φράσις τοῦ στυφρᾶς βουλήσεως ἀνδρός, ὡς λέγει ἡ Ἱστορία τῆς φιλοσοφίας — τὴν ὁποίαν ἀπεμνημόνευσαν οἱ αἰῶνες καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἐν στιγμαῖς μεγίσταις κοινωνικῆς δυσπραγίας οἱ μέλλοντες χρόνοι. Ἀλλὰ τίνα ἄνθρωπον ἐζητεῖ ὁ πινάρος τὴν κόμπην παλὴ τὴν περιβολὴν συγχρόνως ὁ γυμνὸς καὶ ἀναιδὴς, ὁ ἀδιάφορος πρὸς τὴν βασιλικὴν τήβεννον καὶ πρὸς τὴν λάμπουσαν περικεφαλαίαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀποστόλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκεῖνος ἀνὴρ με λάμποντα τὸν φανὸν περιερχόμενος ἐν πλήρει ἡμέρᾳ τὴν Κόρινθον; Ὁ διατηρήσας τὰ πλήρη ἀγχινοίας ἀποφθέγματα αὐτοῦ δὲν μᾶς ἔδωκεν ἐρμηνείαν τινα, ἀλλὰ τὰ φιλοσοφικὰ πνεύματα, ἅτινα αἰρόμενα ὑπεράνω τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου περιλαμβάνουσιν εἰς τὰ ὄρατα αὐτοῦ βασιλεῖα ἅπαντα τὰ ζητήματα καὶ διερευνῶντα ὡς ὁ

ἀνατόμος ἀπάσας τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας τοῦ κοινωνικοῦ σώματος δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐρμηνείας τοῦ ῥητοῦ τοῦ φυγάδος Συνωπέως. Διατρέχουσι μόνον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς διανοίας ἅπαντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ζῶσιν κρατοῦντα καὶ αὐτὰ ἀνηγμένον φανὸν καὶ ἐρευνῶσι, νὰ εὕρωσιν τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Πλάστης. Πλὴν μάτην! Τόσον πολὺ οὗτος μετεβλήθη καὶ τοσοῦτον διεσκευάσθη, ὥστε καθίσταται ἀδύνατος ἡ εὕρεσις αὐτοῦ κατὰ τοὺς νεωτέρους μάλιστα χρόνους, ὅτε ἡ ἀρετὴ — ἦν ἐκεῖνος διὰ τοῦ φανοῦ ἐπεζήτει καὶ ἦν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐπαρκοῦσαν πρὸς εὐδαιμονίαν — μετεβλήθη ὑπὸ παραλόγων ἀπαιτήσεων εἰς κακίαν, καὶ καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ χαρακτῆρος ἐθραύσθη ἀπέναντι τῶν ἐλαστικωτάτων λογισμῶν καὶ θλάσεων τοῦ νεωτέρου πνεύματος τοῦ ἐπιζητούντος τὴν τρυφήν.

και την ηδυπάθειαν δια παντός μέσου και δια πάσης θυσίας. Οντως τα άναφανέντα φιλοσοφικά πνεύματα κατά τους παρελθόντας αιώνας και τα αναλάμποντα που και που κατά τους νεωτέρους προσπαθοῦσι να συγκροτήσῃ την εξεγειρομένην προς οίον δ ή ποτε έμπρός όρμην του πνεύματος του πλήθους και της κοινωνίας, αλλά φαίνεται ότι πών άλλο κατορθώνουσι ταῦτα ή ότι επιδιώκουσι. Τήν όρμην του δέυματος του ποταμού δεχθέντος τους δυμβρους της θυέλλης και περισυλλέξαντος άπάν το υλικόν υγρόν το όποιον περιέκλειον επί πολλών χρόνων τα αίωρούμενα ανά τα όρη μελανά σύνεφα, δέν δύναται να σταματήσει ούτε το κατασκευαζόμενον περιτείχιμα ούτε οι μετα-τροφεόμενοι χωμάτινοι υπό του άγρότου όγκοι. Πρός σιγίμην μόνον τουτο διακόπτεται, διαστρέφεται ίσως κατ' όλίγον, άλλ' επί τέλους ή όρμη του είνε όρμη ή όπώια υπερπνδα κατανικώσα τα πάντα. Ας αναμνησκόμεθα λοιπόν των ώραιων άποφθεγμάτων και δι' αυτών άς λικνίζωμεν ήρέμα έντός μας ή τι άκόμη δέν είνε ώριμον προς όρμην, άς εύχαριστήσωμεν τους φιλοσόφους τούτους δια τών κόπων, δν υπέστσαν να έφεύρωσ. και να διακοινώσωσιν ήμίν τας συμβουλίας των, αλλά μηδέποτε άς θελήσωμεν να περικώψωμεν την φυσικήν ήμών όρμην, είν θέλωμεν να ζήσωμεν, αδιάφορον πώς!

Φενεάτης.

Η ΑΕΡΟΠΛΟΙΑ

Δέν παρήλθε πολύς χρόνος, άφ' ότου ο άνθρωπος κατέβη τα κύματα και ήγένετο, δυνάμει να έπώμεν, κύριος της θαλάσσης, μετά πολλού; άγώνας και κινδύνους, και άμέσως το πνεύμα αυτού το βίβλικόνδνον έσείθη να κατακτηση και τον άέρα.

Εκ της μυθολογίας άκόμη γνωρίζομεν, ότι Ίκαρος ο Δαιδάλλου, κατασκευάσας πτέρυγας εκ κηρού έπέταξεν εις τα ύψη, πλην όμως πλησιάσας τον ήλιον πολύ και αναλυθέντων των πτερύγων εκ της θερμότητος αυτού, κατίπισεν εις την θάλασσαν και έπνίγη, εκ δε του όνόματος αυτού το πέλαγος έκείνο, εις τα ύδατα του όποιου τοιούτον οικτρόν έλαβε θάνατον ο πρώτος αεροπόρος, ώνομάσθη Ίκαριον.

Αν και δυνάμει να θεωρήσωμεν ώ; μη άκριβείς τας λεπτομερείας του μύθου τούτου, συμπεραίνωμεν όμως, ότι και εν αυτή τή άρχαιοτάτ ή εποχή κατέβληθησαν προσπάθειαι προς κατάκτησιν του άέρος, ατινες απέβησαν άνωφελείς. Μετά ταῦτα δέν αναφέρονται όμοιαι έπιχειρήσεις παρά μία μόνον. Αρχύτα του Ταραντίνου, ήτις και αυτή δέν ώρέλησεν. Η κτάνκτησις του άέρος δέν παρείχε τας αυτας εύκολίας τας όποιας και ή κατάκτησις της θαλάσσης. Αν οι άνθρωποι κατώρθωσιν να καταβήλωσιν τον Ποσειδώνα, ο Ζεύς, ο Θείος του αίθέρος έδειξεν, ότι ήτο άπροσπέλαστος και ούδεμίαν ήνάιχετο έπιμίξιν μετ' αυτών.

Από Αρχύτα του Ταραντίνου ούδεμίά άλλη προσπάθεια κατέβληθη προς αεροπορίαν, και ή ιδέα περί κατακτησας του άέρος; έφάνη ότι έγκυκλιέθη, ότε μετά πάροδον πολλών έτών, ήτοι κατά τον δέκατον πέμπτον αιώνα, νέοι μηχανικοί επανέλαβον τας προσπάθειας περί πτήσεως; και ώ; τοιούτοι άναφέρονται Δεονάρδος ο Βίγκιος, Δάντης ο Περούσιος και άλλοι, οίτινες εξήνεγον την ιδεάν περί κατασκευής ιπταμένων μηχανών και κατηνάλωσαν άπαντα τον βίον άνυ άποτελέσματος.

Εν τούτοις αι έργασίαι αυτών έφερον το ζήτημα εν βήμα προς τα πρόσω. Μετά τρεις αιώνας, ήτοι κατά τον δέκατον όγδοον αιώνα, αι έργασίαι επαναλαμβάνονται εύθ; και ήδη

μετά πλείονος ζέσεως; διάφοροι έφευρέται παρουσιάζονται με διάφορα συστήματα. Ούτω κατά το 1742 ο Βακιβίλης κατά το υπόδειγμα του Ίκαρου κατασκευάζει πτέρυγας ούχι πλέον εκ κηρού και προσπαθεί να μιμηθ ή τα πτηνά; και το έπιτύγγανεν εις μικρά μόνον ύψη και όσον τή έπίτρεπον αι δυνάμεις, πλην μικρού δειν να τερματίσθ οικτρώς τον βίον του, γενόμενος ούτω θυμα της ιδέας του. Εις μίαν πτήσιν, καθ' ήν παίζων διήρχετο από της μίας όχθης εις την άλλην του Σηκουάνα και επανήρχετο, περιπλεκέντων των σχοινίων, δι' ών έκίνει τας πτέρυγας του, έπεσε και πλέον εύτυχής του Ίκαρου, έθραυσε τον βραχίονα.

Μετά ταῦτα, κατά το 1784 οι Leunois και Bienvenus κατασκευάζουσι μηχανήν κινουμένην δι' έλικων, στρεφομένων εις άξονας καθέτους, και μίας προωστικής αναλόγου των άτμοπλοίων.

Βλέπομεν, ότι μέχρι τούδε ή αεροπλοία έπιδιώκετο δια μηχανών βερυτέρων του άέρος, και δέν ήτο δυνατόν να γείνη άλλως, άφ' ου αυτή ή φύσις και ή έπιστήμη αυτής τουτο το μέσον παρουσιάζεν, ώς το καταλληλότερον, παρέχουσα ως υπόδειγμα την πτήσιν των πτηνών και των έντόμων, τα όποια κίπερ βαρύτερα του άέρος κατώρθουν μ' όλα ταῦτα να εύρίσκωσιν τον άέρα στήριγμα στερεώτατον. Αλλ' όχι μόνον τα πτηνά και τα έντομα άλλα και τους ίχθυς. Μήπως ούτοι δέν είνε βαρύτεροι του ύδατος. Αυτός λοιπόν είνε ο λόγος δια τον όποιον έπιδιώκετο ούτως ή αεροπλοία; οι έργαζόμενοι υπέρ αυτής; αντίγραφον την φύσιν.

Αι μεγαλειότεραι ανακαλύψεις θεωρούνται πλην όλιγίστων ως τυχαίων συμβεβηκότων άποτελέσματα και δυνατόν να έχη ούτω, πλην όμως, θα συμφωνήσωμεν νομίζω, έπρεπε να ύπάρχωσι μεγάλοι νόες ώπλισμένοι δια μεγάλης παρατηρητικότητος, οίτινες να εξετάσωσι τα διάφορα φαινόμενα και να σπουδάσωσιν αυτα κατά βάθος, να φέρωσιν εις φώς τας μεγάλας εκείνας ανακαλύψεις. Θέλωμεν να έπωμεν, ότι δια μίαν ανακάλυψιν χρειάζεται παρατήρησις και έργασία. Διάτι βεβαίως δέν ήτο πρώτος ο Νεύτων, όστις παρατήρησε την πτώσιν των σωμάτων, και όμως χρειάζετο το διορατικόν πνεύμα και ή βελύνοια του μεγάλου τούτου μαθηματικού, να φέρη εις φώς τόνον μέγαν νόμον της φύσεως, να εύρη, ούτως ειπείν, τα θεμέλια του κόσμου, τον νόμον της παγκοσμίου βαρύτητος. Επίσης; έπρεπε να παρέλθωσιν έκοσιν αιώνες από του πυθαγορείου Φιλόλαου, όστις πρώτος εξήνεγκε την ιδεάν περί κινήσεως της γής, και να γεννηθ ή εις Γαλιλαίος, όστις να δείξη, ότι ή γή δέν μένει ακίνητος. Οι άρχαίαι τής φυσικής μελετήσαντες δέν άγνοούσι τον τρόπον της ανακαλύψεως του δυναμικού ήλεκτρισμού παρά του Γαλβάνη και τόσας άλλας παραδόσεις, τας όποιας έχομεν δια τας μεγάλας ανακαλύψεις της φυσικής. Θελήσαντες να αναφέρωμεν τον τρόπον της έφευρέσεως των αεροστάτων, τα όποια παρουσιάζονται ήδη ως δευτέρα φάσις της αεροπλοίας; εξήλθομεν του θέματος ήμων.

Τή 1783, ενώ οι άδελφοί Montgolfiers έκαιον τα παλαιώτερα του βιβλιοπωλείου των, παρατήρησαν, ότι φάκελλος εκ λεπτού χάρτου άφ' ου εκάν, ήρχισε να άνυψάται. Τοίς έφάνη περιεργον το φαινόμενον—δέν το περιέβλεψαν—και κατασκευάσαν έπίτηδες και άλλους τοιούτους; τους όποιους κίοντες προσεπάθουν να εξήγησωσι το αίτιον της άνυψώσεως. Μετά πολλά πειράματα παρεδέχθησαν, ότι αίτια τουτού ήτο ο καπνός; ή μάλλον ο θερμός άήρ, όστις έπλήρου τον ύψούμενον χάρτην. Δέν παρήλθε πολύς καιρός και οι άδελφοί Montgolfiers παρουσιάζον πρό του κοινού της Γαλλικής πόλεως Annonas την πρώτην αεροπόρον σφαιραν, ήτις πληρωθείσα δια θερμού άέρος, όστις είνε ειδικώς έλαφρότερος του ψυχρού, άνήλθεν εις ύψος 2000 μέτρων. Και ήδη εισερχόμεθα ως και άνωτέρω είπομεν εις νείαν φάσιν της αεροπορίας. Έκ της εύκολίας, μεθ' ής άνήρχετο το αερόστατον, πολλοί έπίστευσαν, ότι το ζήτημα είχε πλέον λυθ ή. Αλλά δέν είχεν ούτω το πράγμα.

Μετά τινας μήνας κατασκευάσθη άλλη σφαιρα εκ χάρτου βερνικωθείσα έξωθεν και περικαλυφθείσα δια δικτύου, ούτινος σχοινία προεκτεινόμενα κάτωθεν έβάσταζον κόφρινον μεγάλην προωρισμένην δια τον πρώτον, όστις ήθελε να άνυψωθ ή μετ' του αεροστάτου.

Πρώτος έπίτηδ άτρώητος; Pilatre des Roziers όστις άνελθών εις ύψος χιλίων μέτρων κατέβη γενόμενος δακτός μετ' ενθουσιασμού υπό του θευμάσαντος πλήθους. Αλλ' όμως ώφειλεν ο δυστυχής αερονάυτης να τερματίσθ οικτρώς τον βίον του. Η πρώτη έπιτυχία τον εξώθησεν εις δευτέραν άνάβασιν, ήτις ήτο και ή τελευταία του. Έψωθείς τή 21 9)βρίου 1783 με άπόφασιν να διαβή τον πορθμόν της Μάγλης, αναφλεχέντος του ύδρογόνου, όπερ ήδη αντικαθίστα τον θερμόν άέρα, κατέπεσεν εξ ύψους 300 μέτρων; και εύρε τον θάνατον παρά την Βουλώνην.

Μέχρι τούδε αι αεροπόροι σφαιραι, ως βλέπομεν, είνε λίαν άτελείς; ή εκ χάρτου κατασκευη αυτών και ή πλήρωσις δια θερμού άέρος, παρείχε πολλούς κινδύνους εις αναφλέξις και τρομεράς καταπτώσεις; μόλις πρό όλίγου αντικατεστάθη ο θερμός άήρ δια του ύδρογόνου. Αι έργασίαι όμως εξακολουθούν και ή τελειοποίησι προχωρεί. Όλίγον μετ' ταῦτα άλλος φυσικός, Κάρολος καλούμενος, παρουσιάζει νέον είδος αεροπόρου σφαιρας; κατασκευασμένης ούχι πλέον εκ χάρτου άλλ' εκ βαμβακίου έρρητινωμένου.

Και καθόσον προβαίνουσι τελειοποιούμενα τα αερόστατα, επί τοσοῦτον πολλαπλασιάζονται αι άναβάσεις προς έπιστημονικούς μάλιστα σκοπούς, πολλαι των όποιων άπέληξαν εις πτώσεις φρικαλέας. Αλλ' ου μόνον προς σκοπούς επιστημονικούς; άλλα και προς στρατηγικας κατοπτεύσεις χρησιμοποιοῦντας και προς εύκολώτεραν συγκοινωνίαν. Τή 1794 ή Γαλλική Δημοκρατία άπεράσισε πρώτη να κάμη χρήσιν των αεροστάτων προς κατοπτέυσιν του ίχθυού. Κατά την πολιορκίαν της Βενετίας υπό των Αυστριακών τή 1849 ήγένετο χρήσις 200 αεροστάτων, άτινα έφερον βόμβας, τας όποιας έρριπτον έντός της πολιορκουμένης πόλεως, και πολλαχού χρησιμοποιοήθησαν προς τον ίδιον σκοπόν, άν και ούχι πάντοτε μετ' έπιτυχίας.

Σπουδαία άνάβασις είνε ή του Gay-Lussac τή 1804 εις ύψος 7000 μέτρων, ή των Σίβελ, Κρότσε Σπινέλη, Τισσανδιέρ και Γλαίσερ, εις ύψος 11000 μέτρων. Εις το μέγα τουτο ύψος ή αραίωσις του άέρος είνε υπερβολική, το δε ψυχος δριμύτατον το αίμα ήρχισε να εξέρχεται; των πόρων του σώματος αυτών, εκ της ρινόσ, εκ των ότων, ή δε άναπνοή κατέστη δυσχερής; ότε κατήλθον ο Σίβελ και Σπινέλη είχαν άποθάσει, οι δε λοιποί δύο έκινετο ήμισθανεις εις το βάθος του σκάφους.

Παρηκολουθήσαμεν ήδη παραλλήλως τας έργασίας των όπαδών των ιπταμένων μηχανών και τας των αεροστατικών. Οι μόν διετίνοντο, ότι ο άήρ δύναται να καταστή στήριγμα στερεόν δια μεγάλης κινήσεως και έλαμβανον ως υπόδειγμα τα πτηνά, άτινα παρουσιάζον ως συσκευας μηχανικας, και τα όποια ο Μαρβύς εκάλει «θαυμάσια ύποδείγματα της αεροπορίας», αι δε πρώται μηχαναι ήσαν τρόπον τινά άπομιμήσεις τούτων. Αυται ήσαν τα καλούμενα όρθόπτερα. Έπειτα όμως προέβησαν εις κατασκευήν των έλικοπτέρων μηχανών. Ανεφέρωμεν άνωτέρω τοιαύτας του Launois και Bienvenus τοιαύτη ήτο και ή του Ponton d' Amecour, του Δαλανδέλλη και λοιπών. Κατεσκευάσαν έπίσης κεκλιμένα έπίπεδα ή αερεπίπεδα, οια του Έν-ωνος, του Βελγικού, του Σιαρδάννη, στρεφόμενα επί της κινήσεως των χαρτίτων άετών, και άλλας διαφόρους μηχανάς, εις τας δοκιμάς των όποιων πολλοί άπέθανον. Οι αεροστατικοί εξ άλλου στρεφόμενοι επί της εύκολίας, μεθ' ής ύψόντο αι σφαιραι των, και λαμβάνοντας ως υπόδειγμα την κίνησιν των πλοίων, άτινα έλαφρότερα κινούνται επί μέσου βαρυτέρου, ένόμιζον ότι δια τούτων θα ήγίνοντο κύριοι του άέρος και παντί σθένει προσεπάθουν να τελειοποιήσωσιν αυτας. Τή 1852 ο Έρρίκος Γερφάρδος μεταβάλλ-

λει το σχήμα του αεροστάτου από σφαιρικού εις έπίμηκες μετά έλικας προωστικής κοινουμένης δια του άτμου. Είτα οι Τισσανδιέροι αντικαθίστασι τον άτμόν δια του ήλεκτρισμού, δν παρήγον ήλεκτρικαι συστοίχαι.

Δια της κινητηρίου ταύτης δυνάμειος κατωρθώθη να παραχθ ή ταχύτης 4 ως 5 μέτρων κατά δευτερόλεπτον. Αλλά τόση ταχύτης δέν είνε άρκυτή, το αερόστατον παρεούρετο εύκόλως υπό άνέμου εναντίου ούχι μεγάλης ταχύτητος. Τελευταίως οι λοχαγοί Krebs και Renard κατώρθωσαν δια νέας κινητηρίου δυνάμειος να αναπτύξωσι ταχύτητα μέχρις 8 μέτρων κατά δευτερόλεπτον, άρκυτήν να νικήσθ πνοήν μόνον έλαφράς αύρας.

Πολλοί έπίστευσαν εκ των εν διαστήματι μικρού χρόνου γενόμενων προόδων, ότι το ζήτημα της δια του αεροστάτου αεροπλοίας; έλυθη, άλλ' όμως είδείθη τέλος, ότι τουτο θα μένη επί πολύ άπραγματοποίητον, πολλοί μάλιστα έπιστήμονες θεωρούσιν άδύνατον τουτο.

Αι αυται κινητήριος δυνάμεις έχρησιμοποιοήθησαν και εις τας ιπταμένας μηχανάς, πλην όμως και τούτων τα άποτελέσματα υπήρξαν άσημαντα; έπομένως το ζήτημα της αεροπλοίας; θα μένη επί πολύ άλυτον, έως ότου εύρεθ ή κινητήριος δύναμις πολύ ισχυρά και παραγομένη εκ μηχανής; ύπερβολικώς έλαφράς.

Υποθέσωμεν ήδη, ότι εύρεθ ή δύναμις αυτή και ότι ή κυβέρνησις του αεροστάτου ή ή πτήσις της έλικοπτέρου ήτινος όμοιας μηχανής; έπιτεύθη. Αρά γε πρέπει να προσδοκ ή άνθρωπότης ώφελείας; Αι ώφελείαι δέν είνε βεβαίως μέγαλαι. Η συγκοινωνία θα καταστή εύκολώτερα, ή μετάβασις εις μεμακρυσμένας χώρας; συντομώτερα, ή εις τούς πόλους προσέγγισις δυνατή. Αλλά δέν δύναται να υποσχεθ ή τις, ότι ή αεροπλοία δέν θέλει γίνη πρόξενος κακών. Αι μεσόγειοι πόλις; αι μη φοβούμεναι βομβαρδισμούς από θαλάσσης; πόσον εύκόλως θα καταστρέφονται από του άέρος; Τις οίδει άν οι άνθρωποι των έπερχομένων χρόνων δέν παραστώσι πρό σπουδαίας τινός αεροναυμαχίας.

Ανδρέας Γ. Αρβανίτης.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Δέν είνε άπλοῦν τι γεγονός, άπλή τις έκκρισις, ως οι Φυσιολόγοι νομίζουσι, ή περιβρέξις των όφθαλμών, προς εύχερεστέραν αυτών κίνησιν άπαραγόμενη το Δάκρυ. Επείνοι λέγουσι, δροσίξει τούς όφθαλμούς; ήμεις προσθέτομεν δροσίξει και την ψυχήν ήμων. Είνε λοιπόν μεγάλης σημασίας το δάκρυ, πολύτιμος έκκρισις και βάλοσμον εις το άλγος και την δυστυχίαν. Οτι το δάκρυ πράυνει τον πόνον της ψυχής ήμων δεικνύεται εκ του καθ' ήμέραν πειράματος. Εις τας δυστυχίας ήμων, εις θάνατον προσφιλοῦς ήμίν προσώπου, εις άλλο τι λυπηρόν περιστατικόν άρκοῦσιν όλίγα δάκρυα όχι μόνον δια να δροσίξωσι την Αίταν των όφθαλμών ήμων, αλλά και να πράύνωσι το άλγος ήμων; να μάς έλαφρύνουν, να σμικρύνωσι την συμφοράν, να μάς φαιδύνουν πολλάκις. Αλλά πώς; ή ψυχή, πνεύμα; άύλον, τροποποιεί τας διαθέσεις της δια των δακρύων; ή παρατήρησις τουλάχιστον άποδεικνύει τουτο. Αι σχέσις της ψυχής και των δακρύων εύρίσκονται άκόμη άγνωστοι και θα παραμεινωσιν, άν μη νόες τεράστιοι εις τούς μεταγενεστέρους αιώνας; έλέγγοντες το περί ψυχής ζήτημα και άναγοντες αυτο εις Αξίωμα δεινίγγωσι μετ' αυτο και το φαινόμενον της πράυσεως του ψυχικού άλγους, το μετ' την έκκρισιν των δακρύων παρατηρούμενον.

Το δάκρυ είνε ο πόνος της ψυχής ήμων, ο όποιος μεταβαλλόμενος εις δάκρυ και εκβαλλόμενος καθιστ ήμας εύθιμους από βαρυθμών, φαιδρους από μελαγχολικών. Είνε το άλγος; εξιδανικευόμενον. Είνε το ΑΧ άποκρυσταλλούμενον. Πρό των δακρύων, των επιδόντων ως άδάμαντες, θρηνούσας όρρανης κόρης; θλιβόμεθα.

Πρό των δακρύων έρώσης παρθίνου άποκαλυπτόμεθα. Μη πράττωμεν τούτο έπειδή ταύτα ύγραίνουσιν άπλως τους οφθαλμούς των ;

Ούχι. Θλιβόμεθα διότι εις έκαστον δάκρυ, εις έκαστην μικράν βανίδα διακρίνομεν και έν άλλως, και ένα πόνον της ψυχής. Μη τυχόν ένεκα τούτου δέν είναι άλμυρόν τό δάκρυ; Ο αιδίμος Άλέξανδρος Ραγκαβής ως έξής άποφαινεται έν τώ ποιήματι αυτού:

LA LARME

Le coeur qui souffre,
le coeur que tord un souvenir,
qui voit un gouffré
dans le présent et l'avenir,
le coeur qu'alarme
l'existence comme un malheur
raconte toute sa douleur
par une larme.

Αθήνηαι

Δημ. Α. Αχολος.

ΑΣΠΡΟ ΓΙΑΣΕΜΙ

Λευκό λουλουδι μου, ωμοφο,
Με την γλυκειά εύωδιά σου,
Με την ύγρη σου την καρδιά
Και την άγνή θωριά σου,

Πόσο μ'άρεσ' η χάρι σου
Κ' η εύωδιά σου πόσο !
Λουλουδι μου κατάλευκο,
Λουλουδι μου όλο δρόσο.

Πόσο με τέρπεις σαν άνθεϊς,
Λουλουδι μυρωμένο,
Και πώς μου θλίβεις την καρδιά
Σαν γέρνεις μαραμένο.

Χωρίς δροσιά δέν ήμπορεϊς
Ούτε στιγμή να μείνης,
Εύθυσ αλλάζ' η όψι σου,
Εύθυσ, λευκό μου, σβύνεις.

Χίλιους μου φέρει στοχασμούς
'Η όψι σου και μόνη,
Λουλουδι μου παρθενικό,
Δροσόλευκο σαν χιόνι.

Βλέπω σε σένα, όταν άνθεϊς,
Της νιότης την εικόνα,
Κι όταν μαραίνεσαι, θωρω
Του βίου τον χείμωνα.

Γι' αυτό μ'άρεσεις, γιασεμι,
Με την άγνή θωριά σου,
Με την ύγρη σου την καρδιά
Και την γλυκειά εύωδιά σου.

Λουκία Τσορώνη.

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετά 300 καλλιτεχνικών εικόνων έν τώ κειμένω.

Κατά μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Δράμα έν τώ άέρι.

(Συνέχεια, ιδε προηγούμε. φύλλον).

Ός προείπομεν, ο Φαιδωρ Σάρπ επιτηδειώς και πάση θυσία υπεξαιρέσας τά σχέδια του Όσιπώφ ειχε κατορθώσει να προσελκύσθω τα άμερικανικά κεφάλαια και αναχωρήσθω διά την σελήνην προς κατάκτασιν και εκμετάλλευσιν των σεληνιακών άδαμαντοφόρων γαιών, έγκαταλείψας έν ταύτῳ τοσοούτον οικτρώς τον μόνον εκτελεστήν και δρᾶστην της τολημᾶς ταύτης επιχειρήσεως, τον Ιωνάθαν Φαρενχάϊτ έν τῇ γῆ, όν δ γέρων σοφός παρέλαβε μεθ' έαυτου έν τῇ ιδίᾳ εκδρομῇ.

Πρό της αναχωρήσεως ο Σάρπ άποφύηχαρίστησε πάντας μηχανικούς και εργάτας και παρικήσας ν' απέλθωσιν όσον τάχιον, ύπομνήσας τας εκ της αναφιλέως της σεληνιτιδος συνεπειάς, έλαβε κατά μέρος τον σύντροφον αυτού κ. Βερρίγγιν μεθ' ού συνωμίλησεν εμπιστευτικῶς κατ'ιδίαν, έίτα δέ τον Ιωνάθαν Φαρενχάϊτ και τῷ λέγει

— Είς τας όκτώ ώρας και 35 λεπτά θα γίνῃ η ανάφλεξις, ώστε κανονίσατε κάλως τό ώρολόγιόν σας, όπως κατά την ώρισμένην στιγμήν εύρεθῆτε έντός του βλήματος.

Ο Φαρενχάϊτ έξάγει άμέσως τό ώρολόγιόν του.

— Έγώ έχω έπτά ώρας και τέταρτον, ειπε μετ' άπορίας.

— Πηγαίνετε τριάκοντα πέντε λεπτά εμπρός, ειπέπεν ο Σάρπ διά τρέπου φυσικῶ μὲν άλλα σοβαροῦ και κανονίσατε την ώραν σας μετά της ιδιῆς μου, διότι δέν συμφέρει ούδὲ δευτερόλεπτον να διαφέρωμεν.

— Έχει κάλως, απήντησεν ο Φαρενχάϊτ και εκανόνισεν έν τῷ άμα τό ώρολόγιόν του, χωρίς παντάπασιν να ύποπτεύσῃ τι περί της ειλκρινείας του συντρόφου του.

— Όστε έχομεν μιὰς ώρας και εικοσι λεπτῶν καιρόν διαμονῆς έν ένταῦθα, προσέθηκεν ο Σάρπ, και έν τιαούτῃ περιπτώσει, εάν επιθυμῆτε, κ. Βορίγγιν, δυνάμεθα να ρίψωμεν τελευταίον βλέμμα έντός του άβουζίου, όπως έξετάσωμεν, εάν τά πάντα κάλως έχουσιν.

Άνευ ούδεμιᾶς ύποψίας ο Ιωνάθαν Φαρενχάϊτ εβοήθησε τους δύο αυτού συντρόφους να κατέλθωσιν έντός του βλήματος και μετά τούτο μετέβη, όπως επιβλέψῃ εις την ταχείαν επιβίβασιν και αναχώρησιν του προσωπικοῦ του εργασθέντος εις τας προπαρασκευαστικὰς εργασίας της έναερίου ταύτης εκδρομῆς.

Μετά ημίσειαν ώραν, ένῶ ένι ο Φαρενχάϊτ εύρίσκειτο μετά των εργατῶν, αϊφνιδίως καμμεγέθης στήλη πυρός έξῆλθε της γῆς, συνδεδειμένη μετά φοβεροῦ πατάγου, και διασειούσα την νῆσον από θεμελίων, ένῶ ταυτοχρόνως τό βλήμα διέσχισε μετ' ειλγγιώδους ταχύτητος τό κενόν, φέρον έν έαυτῷ μόνους τον Σάρπ και τον Βορίγγιν.

Αι πρώται τρεις ημέραι διήλθον υπό τας καλλίτερας συνθήκας και έλπίδας, πλην την τετάρτην, ένῶ ο Σάρπ κατεμέτρα την γενικήν από της γῆς και του πλανῆτου άπόστασιν, άφήκε κραυγήν άπελπίσας.

Η ταχύτης του βλήματος έξαινε μειουμένη.

— Τούλάχιστον να φθάσωμεν την οδδετέραν ζώνην, έμορμύριον ο Βορίγγιν.

— Έως εκεί, έπιζῶ να φθάσωμεν, απήντησεν ο Σάρπ.

— Μήπως, έπειδή άνεχωρήσαμεν ταχύτερον του δέοντος, ήρώτησεν ο Βορίγγιν, άπωλείσαμεν την ταχύτητα;

— Άνοησία! ούχι, ειπεν ο Σάρπ, διότι απήλθομεν ακριβῶς την ώρισμένην ώραν, και διά να μη συμπαραλάβωμεν αυτόν τον άθλιον, τον φοβερόν επιχειρηματίαν και πλεονέκτην Σάρπ, σκοπίμως μετέβαλον την ώραν των ώρολογίων μας.

Μετ' όλιγον τό βλήμα έστη ακίνητον έν τῷ κενῷ.

— Άπελπίσας! άνέκραξε τότε καταβεβλημένος ο Σάρπ και κατίπεσεν ως μόλυβδος επί του ανακλίντρον, συσφίγγων τους δόντας εξ άγανακτήσεως.

— Και ούδεμιᾶ ειλπης σωτηρίας ύπάρχει; ήρώτησεν ο Βορίγγιν.

— Είμεθα ήδη καταδικασμένοι να ιστάμεθα ένταῦθα αιώνας, εκτός αν η έπίδρασις διαβατικῶ τινος σώματος μας παρασύρῃ μακράν της καταραμένης ταύτης οδδετέρας ζώνης της έλξεως.

Μία εβδομάς, έίτα έτέρα, και κατοπιν μην ολοκληρος παρήλθε χωρίς ούδέν να μεταβάλῃ την κατάστασιν ταύτην του βλήματος. Ο δέ Σάρπ μετά του συντρόφου του ήναγκάσθησαν να καρφώσωσι πάντα τά έν αὐτῷ κινητὰ άντικείμενα, άτινα λόγω της άπολύτου άπουσίας της έλξεως της βαρύτητος μετεκινούnton εκάστοτε τῆδε κακείσε, συνεπειᾶ της ειλκρίστης άφορμῆς κινήσεως, ως μη ύπάρχοντος πλέον άνω και κάτω μέρους έν τῷ βλήματι. Άλλά και αυτοί ένι διετέλουν σχεδόν διαρκῶς ακίνητοι, προς άποφυγήν δυραρίστων συγχρούσεων. Έν γένει δὲ η θέσις των καθίστατο όσημέραι άπελπιστικώτερα παρατηρούντες δὲ την βαθμιαίαν κατανώσιν των ζωοτροπιῶν και του άέρος ήρξαντο μετ' αὐταπαρηήσεως και έγκαρτερήσεως ν' αναμένωσι τον θάνατον.

Άπελπίσας! άνέκραξε καταβεβλημένος.

Έν τούτοις η ιδέα του μοιραίου τέλους ήρξατο σπουδαίως ν' άνησυχῇ τον Βορίγγιν και ήμέραν τινα άπέφασκε να άπαλλαγῇ του Σάρπ, του αίτιου της καταστροφῆς του, όπως παρατείνῃ αυτός επί ώρας τινας περισσότερον τον βίον του.

— Αυτός είναι ο αϊτιος, όπου εύρίσκομαι ένταῦθα, ελεγε καθ' έαυτον, αυτός ο κλέπτης ξένης περιουσίας και ο άπατεών του φίλου του, ίσως και έμὲ θα ήπάτα η θα έφόνευεν εις την σελήνην, προς πραγματοποίησιν των καταχθονίων όνειρων του. Ένεκα δὲ των άνεπαρκῶν αυτού

ύπολογισμῶν εύρίσκαμεθα ήδη είδα, εις τό μέσον της οδδῶ, αναμίνοντες την τιμωρίαν των άνομημάτων αυτού του τέρατος! Α, ναί, πρέπει ν' άποθάνῃ πρό έμοῦ.

Και ένῶ έπλησίαζε προς τον Σάρπ καθιεύδοντα επί της κλίνης του.

Μετά μιαν ώραν τά δύο βλήματα έπλησίασαν.

— Τι θέλεις είδῶ; τον έρωτῆ έντρομος ο Σάρπ.

— Τι θέλω; άπλουστάτον πρᾶγμα, τῷ άπαντᾷ εκείνος, να σε φονεύσω.

— Και τί σοι έκαμα κακόν;

— Σὺ με έφερες εις αὐτήν την θέσιν.

— Δέν πταίω έγώ, άλλα τά καταραμένα σχέδια αυτού του άθλιου Όσιπώφ.

— Ο κλέπτης πάντοτε λογαριάζει άνευ του ξενόδοχου, και θ' άποθάνῃς άμέσως κακούργε, ειπεν ο Βορίγγιν πλησιάζων άπειλητικῶς.

— Έλεις, φίλε, βλέπεις δέν είμαι καλλίτερός σου, και έγώ ύποφέρω.

— Άδιάφορον, άλλως τε δέν σε φονεύω εξ εκδικήσεως μόνον, άλλα και διά να άπαλλαγῶ από σε. Η τροφή και ο άήρ, τον όποτον καταναλίσκες, μοι άναγκαιούσι βλέπεις διά να ζῆσω έγώ.

Ο Σάρπ βλέπων τότε τό αδύνατον της καταπίσεως δια του λόγου ήγέρθη αϊφνιδίως και διά καταπληκτικῆς ταχύτητος εύρέθη έναντι του συντρόφου του άπλισμένος δια πελίκεως.

Πρός στιγμήν έστησαν άμφοτέροι ακίνητοι και σιωπηλοί άπάντανι άλλήλων.

— Διά να ζῆσῃς! άνεφώνησεν ο Φαιδωρ Σάρπ δι' ύφους ήπιου. Και επί πόσας ήμέρας έπιζεις, ότι ο θάνατός μου θα παρατείνῃ την ζωήν σου;

— Έφ' όσας ήμέρας ήθελες ζῆσει συ αυτός.

— Τούτο μόλις θα σοι δώσῃ κέρδος όλίγων ήμερῶν.

— Τότε διατί θέλεις να ύπερασπισθῆς έαυτον και δέν άφίνεις να σε φονεύσω, άφ' ού όλίγαι ήμέραι ζωῆς εις ούδέν θα σε ώφελήσωσι;

Ο Σάρπ μη άπαντῶν ίτήρει άπόλυτον σιωπήν.

— Μη χάνωμεν καιρόν, έξηκολούθησεν ο Βορίγγιν, εις εξ ήμῶν είναι περιττῶς ένταῦθα, είσαι ο γεροντότερος και όφειλεις να ύποχωρήσῃς.

— Τότε δός μοι καιρόν μιᾶς μόνον ήμέρας, απήντησεν ο Σάρπ... ίσως δυνηθῶμεν να σωθῶμεν;

— Και πόθεν έξάγεις τό συμπέρασμα τούτο;

— Από τας παρατηρήσεις μου, ακριβῶς δὲ την νύκτα ταύτην παρατήρησα ούράνιον τι σώμαδιευθυνόμενον προς ήμᾶς.

— Ψευδσαι! απήντησε σκαιῶς ο Βορίγγιν και πῶς δέν μοι τό ελεγε; πριν. Ας είναι, τί θα χάσω. Μιᾶς ήμέρας ζωῆς πλέον η ειλκτρον όλίγον με ένδιαφέρει, άλλα μετά παρέλευσιν μιᾶς ήμέρας θα είσαι νεκρός.

Η 20^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ 3 μετ' επιλόγου.

ΕΙΚΩΝ Α'

Εκείνος — Σε αγαπώ !
Εκείνη — Σε λατρεύω ! Ναι !... μάρτυς μου ο Θεός.

ΕΙΚΩΝ Β' (26 Μαρτίου).

Εκείνος. — (Έν τῷ καφενείῳ ἀναγινώσκει ἡμεριδα ἀφ' ἧς ὀρθοῦται ὠχρὸς καὶ τρέμων). "Ω ! Θεέ ! Νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶνε δυνατόν ποτὲ τὸ τοιοῦτον ; (ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως). « Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλοντες τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν κοσμημένης δεσποινίδος Χ* * * μετὰ τοῦ πλουσίον μεγαλεμπόρου κ. Α* τελεσθέντας χθὲς τὴν ἐσπέραν εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν στέψιν ».

ΣΚΗΝΗ Β'

(Έν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνης).

Εκείνη. — (Υποδέχεται **Εκείνον** μεσιδῶσα). "Ω ! σὰς εὐχαριστῶ ! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων κ. Β. . . δια . . .

Εκείνος. — (Ἀπορῶν καὶ κρατῶν τὴν ἡμεριδα) Διατί λοιπὸν μὲ εὐχαριστεῖς ;

Εκείνη. — Ἀλλὰ διὰ τὰ συγχαρητήριά σας, τὰ ὅποια ἔρχεσθε βεβαίως νὰ μοῦ ἐκφράσετε διὰ τοὺς ἀρραβῶνάς μου ! "Α ! τί λαμπρὸς νέος ὁ μνηστῆρ μου, κύριε Β. . . ! "Ἐλθετε νὰ σὰς συστήσω . . . !

Εκείνος. — (Βαθίως τιθλιμμένος καὶ δεικνύων τὴν ἡμεριδα). "Ὅστε . . . εἶνε . . . ἀληθές . . . λοι . . . πόν . . . ;

Εκείνη. — Αἱ ! βεβαίως ! βεβαίως ! Τί ! ἀπορεῖτε ; Μήπως δὲν εἶμαι ἀξία τοιοῦτου συνοικεσίου ;

Εκείνος. — "Ἄλλ' οἱ ὄρκοι σου πρὸς ἐμέ ;

Εκείνη. — (Ἀπορούσα) Δὲν σὰς ἐνόησ' !

Εκείνος. — (Δακρύων) Αἱ ἐλπίδες τῆς εὐτυχίας μου ;

Εκείνη. — Ἐξηγήθητε παρακαλῶ !

Εκείνος. — (Δακρύων πάντοτε) Ἡ ἀγάπη, ἂν μοι ἐξέφρασε καὶ μοι ὑπεσχέθης χιλιάκις ;

Εκείνη. — (Μετὰ οὐκίην) "Α ! ἐνθυμούμαι ! Θέλετε νὰ εἴπητε διὰ τὸ παιγνιδάκι, ποῦ σὰς ἐσκόρωσα τὴν πρωταπριλιά ! Χί ! χίχ ! ἴ ! Σὰς εἶπον, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι σὰς ἠγάπων ! Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὸ ἐλάβετε ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψίν . . .

Εκείνος. — (Έννεός καὶ ἀπογοητευμένος) Πρωταπριλιά ; ἀκόμη δὲν ἐφθασεν ἡ πρωταπριλιά ! Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη, καθ' ἣν μοι ἔδωκας ζωὴν καὶ εὐδαιμονίαν ἢ το ἡ 20^ῆ Μαρτίου !

Εκείνη. — (γελῶσα) "Ω ἀπλοῦστατέ μου ! Δὲν ἐγνώριζες λοιπὸν, ὅτι ἀκολουθῶ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀληθέστερον, καὶ ἐπομένως δταν εἶχες 20 Μαρτίου, ἐγὼ εἶχον 1 Ἀπριλίου ; (φεύγουσα πρὸς τὸ βάθος τῆς οἰκίας) Χα ! χάχ ! ἄ ! . . . !

ΕΙΚΩΝ Γ' (αὐθημερόν).

Εκείνος. — (Έν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κρατῶν πιστόλιον μονολογεῖ βηματίζων ἔκαλλος).
Νὰ τὴν λατρεύω ἀπελπίς ἐτάχθην ἐκ τῆς Μοίρας
"Ὅσ' ἐναυδάτης ναυαγὸς ἀπὸ τινος ἀγκύρας!
Καθ' ἣν μοι δάκρυ καὶ παλμός, κραυγὴ ἀπελπίστας
Καὶ κάθε στόνος μου : ψευσθὲν ἔν δναρ εὐτυχίας

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

"Ὅτ' ἐφίλησε ἡ αὐγούλα
Τὸν οὐράνιον αὐγερινό,
κρουσταλλένια Βοσκοπούλα
ἐνομιζέ(α) ἀπ' τὸ βουνό.

Μοναχὴ τῆς κατεβαίνει
'ς τακρογιάλι νὰ λουσθῆ,
καὶ μὲ τ' Ἄστρο γυμνωμένη
τρέχει νὰ κάθρεφτιοθῆ.

Μὰ ἡ νεράιδες τὴν κυττάζουν
μὲ ζηλόφθονες ματιές
καὶ ἡ ἀφρόσωμες στενάζουν
ἀπ' τῆς Ζήλιας τῆς σαϊτιές.

Πέφτ' ἡ Κόρη 'ς τὸ περγιάλι,
μὰ πρὶν βρέθῃ τὰ μαλλιά,
τῆς παγώνουν τ' ἄσπρα κάλλη
καὶ τῆς δένουν τὴ λαλιά !

Τότε ἀκούεται τραγουδί
ἀπ' τὸ βάθος τὸ πικρό :
Τοῦ βουνοῦ, λευκὸ λουλοῦδι,
'ς τὸ γιολό . . . θὰ ὄγῃς νεκρό !

Στίχοις Ἰ. Γιαννοῦκος

(α) Σνομίζε λέγον οἱ βοσκοὶ διὰ τὸ ἐκρεῖον πρόβατον, τὸ ὁποῖον καταστρέφεται μακρὰν τοῦ ποιμένους τοῦ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

44. Αἶνιγμα

Στοιχεῖον τρομερώτατον
καὶ καταστρεπτικώτατον
εἶμαι φίλ' ἀναμφίβως
κι' ἀφανίζω ἀσυστόλως
πάν ἐν γένει προσηγορίων
καίτοι εἶμαι καὶ παράγων
ἢ δὲ φοβερά μου κέρη
καταστρέφει καὶ τὰ ὄρη
καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πλήθη,
δσων δυστυχῶν τὰ στήθη
τὰς ὁδῶνας τοῦ θανάτου
νὰ γευθῶσι εἶχον τύχη.

45. Αἶνιγμα

Εἶμαι βασιλεὺς τοῦ κόσμου,
τὴν σημερον τοῦλάχιστον
ἂν κοπῆ ἡ κεφαλὴ μου,
θλίβε προκύβει μέγιστον
τῆς γραμματικῆς στοιχεῖον
μαθητῶν μνήμη ἐνασίον.

46. Ἐρώτησις

Τί εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ τρέχει ἔνευ ποδῶν καὶ βροτάζει ἄνευ χειρῶν;

47. Ἐπίφορ

τ η ε σ τ ι ζ ι κ α ρ σ η τ ε υ ε
Νὰ εὐρεθῆ τὸ ῥητὸν, ὅπερ ἀποτελοῦσι τὰ ἀνωτέρω γράμματα
τιθέμενα καταλλήλως.

Λόσεις τῶν ἐν τῷ 9^ῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων.

33. Αἶνιγμα. Σκύρος — Κύρος

"Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ δεσποινὴς Μερὸπη ἐκ Σύρου, ὁ κ. Ν. Νικολάου
ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Περ. Σουβιτανίδης ἐκ Παιερσίας καὶ ἡ δεσποινὴς
Ἑλένη Φερετοπούλου ἐκ Μασσαλίας.

34. Αἶνιγμα. Γῆη

"Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Κ. Πατακιάς ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ δεσποινὴς Με-
ρὸπη ἐκ Σύρου, ὁ κ. Νικολάου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Κυρία Μ. Βερ-
τιοῦ ἐκ Παιερσίας.

35. Ἐρώτησις. Ὁ Ἰωάννης Καρπασούτσας

Ὁὐδὲς ἔλυσεν.

(ἔπεται συνέχεια)

Τί ἂν ἐγεύθην πρὸς στιγμὴν γλυκείας εὐτυχίας
Καὶ εἶτα ὑπεισέδυσεν ὁ ὄψις τῆς ἀνίας ;
Καὶ τί, ἂν μέσῳ εὐρεθείς ἀνθέων μυροδόλων,
Ἐξέλεξα ἐκ πάντων ἐν, κ' αὐτό . . . θανατηφόρον

Ἄγαπῶ ! τὴν λατρεύω καὶ ὅμως
Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτὴ σκληρῶς
Κ' ἀποθεῖ. μὲ ἀρνεῖται ὁ πόνος
Καὶ μοὶ φέρεται τόσον ψυχρῶς.

(Κτυπᾷ τὴν 1 μ. μεσονύκτιον τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκπρεμές).

(Σταματῶν σύννου;) Μία ὥρα ! . κ' αὐτὴ ἐχάθη
Εἰς τὴν ἀπειρον χρόνον ῥοήν,
"Ὅμως ὕπνος γὰρ μὲ δὲν ὑπάρχει,
Ἐβαρύνθην τοιαύτην ζωὴν !

Ζωὴν πλήρη δακρύων καὶ πόνου,
Δυστυχίας ἀρρήτου πικρᾶς,
Μνημονεύων μικροῦ τινος χρόνου
Εὐχαριστοῦς κ' ὠραίας στιγμᾶς.

"Ἄν πρὸς μίαν στιγμὴν αἰσθανθῶμεν
Ἐνδομύχως γλυκεῖαν χαρὰν,
Παρελθούσης εὐθὺς θὰ ταφῶμεν
Εἰς πικρίαν βαθεῖαν, σκληρὰν ! !

(Βηματίζων πρὸς τὸ γραφεῖόν του)

"Ἐρρε μακρὰν μου ἡ ζωὴ, πᾶν ὄνειρον ὠραῖον,
Ἄφου μ' ἀφῆκεν ἀπινῶς ὑπέικων 'ς τὸ μοιραῖον,
Ἐρρε μακρὰν μου ἡ ζωὴ, ἀφου μόνος ὁ κόρος
Πρωτεύει ἐν τῷ δράματι τοῦ βίου τελεσφόρος !
(Θέτει τὸ πιστόλιον ἐπὶ τῆς καρδίας πυραβολεῖ καὶ μένει
ἄπνους).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Μεταξὺ τῶν μεμνηστευμένων)

(**Εκείνης** ἀναγινώσκουσης βιβλίον τι εἰσέρχεται ὁ
μνηστῆρ τις κρατῶν ἡμεριδα).

Μνηστῆρ. — Ἀνέγνωσας φιλάττη μου τὴν τρα-
γικὴν αὐτοκτονίαν τοῦ κ. Β . . .

Εκείνη. — (Τετραγαμνὴ ὀλίγον καὶ ἀναγινώσκουσα
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του) "Α ! τί λέγεις, mon ami ! Καί . .
τό . . . αἴτιον ;

Μνηστῆρ. — Δὲν τὸ ἠξεύρει οὐδεὶς ! "Ἄγνωστοι
οἱ λόγοι !

Εκείνη. — (Καθησυχάζουσα, βλέπει πρὸς τὸ βιβλίον
ἀδιαφόρως) Κανένας ἐρωτικός ἴσως ! (μετὰ τινα παύ-
σιν) ! Ἄλλὰ δὲν μὲ ἠσπάσθης ἀκόμη ! !

Μνηστῆρ. — Ἐχεις δίκαιον ! (ἀπαζόμενος αὐτὴν
καὶ παρακατῆμενος) Καὶ τί ἀναγινώσκεις ;

Εκείνη. — Τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ ! (εἶτα μεσιδῶσα)
"Ω ! καὶ τί σύμπωσις ! Ἰδὲ τὸ μέρος εἰς ὃ εὐρί-
σκομαι τώρα . . . "Ἡ γυνὴ εἶνε τὸ μᾶλλον μεταβλη-
τὸν ὄν. Ἐν μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἀλλάσσει
μυρία φρονήματα ! Καὶ ὑπάρχουσιν ἄνδρες, οἵτι-
νες πιστεύουσι καὶ αὐτοκτονοῦσιν, ἐὰν ἀπατηθῶσι"
(μεσιδῶσα) ἴσως ἔχει δίκαιον ὁ Οὐγγῶ, ἀλλ' ὑπάρ-
χουσιν ὅμως καὶ πολλὰ ἐξαιρέσεις ! Δὲν ἔχει οὕτω
φίλε μου ; (ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν ἐπίσης) "Ω !
πολλά ! Καὶ ἰδοὺ μία προχειροτάτη . . . Σὺ φι-
λάττη μου ! ! ! (;)

Ἀθῆναι

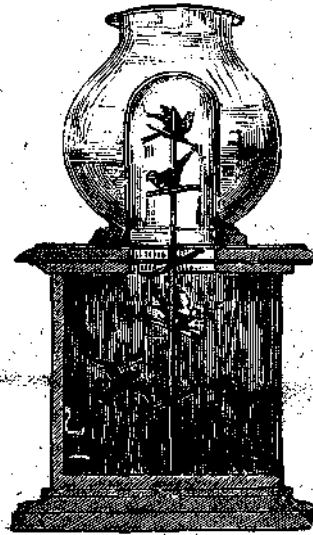
Κυριακοῦλης Πατακιάς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τὸ μαγικὸν δοχεῖον.

Τινε τρόπον δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν ὥστε ἐν τινὶ ὑγρῷ ὕδατι νὰ συζῶσιν ἐν ταυτῷ ἰχθύες καὶ πτηνὰ.

Τὸ πρᾶγμα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται λίαν ἀπίθανον, ἐν τούτοις εἶνε ἀπλούστατον. Λάβετε μέγα ὑάλινον δοχεῖον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἰσάγετε δεύτερον τοιοῦτο σχήματος κυλινδρικοῦ καὶ ἀναλόγου διαμέτρου πάχους, τὸ ὁποῖον ἱερητικῶς νὰ ἐφαρμόζηται πρὸς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ μεγάλου δοχείου καὶ νὰ μὴ ἐκρέη τὸ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον ὕδωρ. Τὸ πρᾶτον σχῆμα παρίσταναι τὸ φαινόμενον ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἀπόψεως καὶ νομίζει τις ὄντως, ὅτι ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοχείῳ ἐνυπάρχουσιν ἰχθύες καὶ πτηνὰ ἐν

μετὰ τῶν ἰχθύων. Ὡς φανερόν ὑπὸ τὸ κυλινδρικοῦ δοχεῖον ὑπάρχει ὑάλινον δοχεῖον, ὅπερ χρησιμεύει πρὸς παροχὴν ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν τῷ κλωβῷ τῶν πτηνῶν. Ἀμφότερα τὰ δοχεῖα εἶσι καταλλήλως προσηρμοσμένα διὰ καουτσούκ πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐκροῆς τοῦ ὕδατος. Ἐξωθεν δὲ τούτων τοποθετοῦνται διάφοροι μικροὶ λίθοι πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ δοχείου. Ἡ ὀφθαλμαπάτη εἶνε φαινομενικὴ, πλὴν τὸ φαινόμενον λίαν ἀξιοπεριέργον καὶ δύναται νὰ ἐκτελεισθῇ εὐχερῶς.

Φ. Η.

ΑΔΗΛΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

Γ. Π. Ἀργυροστόλιον. Ζητούμενος ἀριθ. γὰρ ἀποστέλλη. — Β. Χ. Μ. Ράμλιον (Αἰγύπτου). Ἐπιστολὴ μετὰ ἐσωκλειστων ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐὰν σὰς λείπουν ἀριθμοὶ παρακαλοῦμεν γνωρίζατε ἡμῖν αὐτοὺς. — Α. Π. Ο. Βυτίνα ν. Δελτάριον ἐλήφθη ἀπορῶμεν δι' ἀπόλειαν ἡμερολογίου ἀποστέλλομεν ἕτερον. Ἰατρὸς εἶπε δὲν ἀπίστικε συνδρομὴν του. — Π. Ν. Δ. Παρισίου. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένων ἐλήφθη ἔχει καλῶς δημοσιευθῆσεται. — Δ. Π. Μεσολλόγγιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Θὰ φροντίσωμεν καὶ ἡσυχάσατε. — Α. Γ. Βράβλα ν. Λύσειε ἐλήφθησαν πλὴν βραδείως. Ἡ Σωσάνα Ραμῶ καὶ ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἔχουσι δημοσιευθῆ εἰς τεύχη καὶ τιμῶνται ἀμφότερα φρ. 5 ἔγραψαμεν. — Γ. Α. Β. Καβάρνα ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, Φύλλα ἀπεστέλλομεν. Ἐγράψαμεν. — Π. Α. Μ. Θεοδοσιόπουλον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, παραγγέλαι σας ἐκτελεθῆσονται. Χρυσοδέτους τόμους ἀπεστέλλομεν ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει καὶ γράφομεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Σ. Κ. Ἰσμαϊλία ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς ὡς γράφετε. Ζητούμενα φύλλα σὰς ἀπεστέλλομεν. — Δ. Π. Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα παραδίδομεν κομιστῇ. Εὐχαριστοῦμεν. — Π. Γ. Φ. Μελεγαλά. Ἐπιστολὴ με ἐσωκλειστα ἐλήφθη. Σημειώσατέ μας τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλεπάτων φύλλων σας, ἅπως σὰς στείλωμεν αὐτοὺς ἐκ νέου. — Α. Π. Σ. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν, ἀλλὰ διὸν νὰ διατελεθῆ τακτικῶς συνδρομητικῆς τῆς «Φύσεως» ὅπως δημοσιευθῆ. — Σ. Α. Πρέβεζαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν. — Κ. Α. Α. Ἐνταῦθα. Ἀπορῶμεν πολὺ ἐπὶ γραφομένοις. Παρακαλοῦμεν νὰ σὰς ἴδωμεν, διότι δὲν ἔχομεν γνῶσιν τοιούτων παραπόνων. — Χ. Α. Φ. Γαργαλιάνου. Συστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχει καλῶς, ἀναμένομεν, ὡς γράφετε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐν Παρισίῳ κ. Κωνστ. Θηράλης εὐρισκόμενος εἰς σχέσεις μετὰ τῶν καλλιτέρων γαλλικῶν καταστημάτων εἰδοποιεῖ ἀπαντας τοὺς ἐμπόρους καὶ ἐπιστήμονας ὅτι ἐπιφορτίζεται νὰ τοὺς προμηθεύσῃ πᾶν ἐμπόρευμα καὶ πᾶν εἶδος νεωτερισμοῦ εἰς εὐθηνότερας τῶν ἐν Γαλλίᾳ τιμῶν. Ἄντι νὰ κρατῇ ὡς οἱ ἐμπορομεσίται ἀπασαν τὴν μεσιτείαν ἀρκεῖται εἰς τὸ ἡμισυ παρὰ τῶν πελατῶν του οἵτινες θ' ἀγοράζωσιν οὕτως 5—10% εὐθηνότερας τῶν τριγούσων τιμῶν. Αἱ παραγγέλαι ἐκτελοῦνται τάχιστα. Ὁ βουλόμενος ἀποταθῆτω τῷ κ. Κωνστ. Θηράλη 3, rue des Carmes 3 Paris.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ διεθνήν τις «Φύσεως» συνεβλήθη μετὰ εἰδικῶν καλλιτέχνων ἐν Παρισίῳ διὰ τὴν κατασκευὴν ἐλαιογραφῶν εἰς μέγα μέγεθος ἐκ μικρῶν φωτογραφῶν ἐλημμένων ἐπὶ τοῖς ἀκολουθοῦσι ὁμοῖς καὶ τιμαῖς :

Ἀε' ἐλαιογραφίαν μήκους	14	ἐπὶ	10	ἀντὶ	φρ. 7	ἐπὶ ἑκάστῳ ἐπὶ ὅσῳ
»	19	»	12	»	15	
»	22	»	16	»	20	
»	27	»	22	»	32	
»	35	»	27	»	42	
»	41	»	33	»	65	
»	55	»	46	»	95	
»	60	»	50	»	110	

Αἱ ἀνωτέρω τιμαὶ ὁρίσθησαν ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» καὶ εἰσὶ προκληρωταί ἐν τῇ ἀποστολῇ τῆς φωτογραφίας τοῦ ἐλαιογραφημένου ἀντικειμένου.

Τὰ ἔξοδα τῆς διασκευῆς καὶ ἀποστολῆς τῆς ἐλαιογραφίας ἐν Παρισίῳ μέχρι κατοικίας τοῦ ἀποδέκτου ὁρίσθησαν ἐπὶ πλέον εἰς 10%.

Ἄντι 30 φρ. μόνον ὁ ἀντὸς καλλιτέχνης ἀποστέλλει καὶ ἐλαιογραφίας μετὰ πλαισίον, παριστώσας διάφορα φυσικὰ τοπία δι' αἰθούσας φαγητοῦ λαμπρῶς ἐπεξεργασμένας.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΞΑΓΩΓΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣ

ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΕΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ